

Solnčno zlato ...

Oj, ve gore bele,
kdo vam dal zlato je mehko,
ki na vas zalesketalo je? —
»Solnce ljubo, ko nam v jutru
jasno vstalo je.«

Oj, ve gore bele,
ali bodele cekine
nam skovale iz zlatá,
da nakupimo si kučem,
kučem iz mehkega blaga?

»Ej, pastirček, ej, pastirček,
ne boš nosil kučem mehkih,
ne zlata tvoj borni hram.
Solnce ga le posojiuje,
a zvečer ga vzame nam.« —

Toda tega niso
rekle meni gore bele,
to sem v srcu mislil sam.
Gore bele le smehljale
so se mi v višavi tam.

Jož. Vandot.

V svetišču.

Pred oltarjem luč trepeče,
večna luč,
Njemu, Večnemu na čast.
In polagoma, boječe
bližam se Bogu.
In proseče zro oči.

»Daj mi,
dodeli mi, sveti Bog,

da čuvam ljubav
do Tebe jaz vedno:
v radosti, v bridkosti
in sredi nadlog! ...«

Luč izplapola,
in žarek svetel
v obraz mi posije,
mir v dušo mi lije ...

Gnjevoš.